

Tornen els mascles alfa

written by Alfons Duran Pich | 7 de juliol de 2022

Després de la fanfàrria de l'OTAN al corral madrileny, els comentaristes del Règim s'han fet ressò dels èxits aconseguits, del renovat esperit d'unió dels governs de l'organització (que no s'ha de confondre amb allò que pensen els ciutadans de cada país), de la voluntat de continuar alimentant amb armes l'exèrcit d'Ucraïna (a foc lent perquè duri més), de l'increment pressupostari de la partida de Defensa/Atac i del retorn als llocs de comandament dels mascles alfa, sempre disposats a treure l'arma al menor moviment del teòric adversari. En una societat acovardida, la fatxenderia, la fanfarroneria i l'altisonància campen a plaer.

Per intentar clarificar l'estat de la situació (des de la nostra postura independent i crítica), detallarem els probables efectes d'aquest gran "esdeveniment", com els cursis solen anomenar a qualsevol reunió no familiar.

El primer i més impactant és que si un país gasta més diners en armes, haurà de reduir altres partides o endeutar-se encara més, i aquesta última opció és prohibitiva per als països que com Espanya estan endeutats fins a les celles. És com si una família prefereix anar-se'n de vacances en comptes d'alimentar-se decentment, amb el matís que en aquest cas les vacances són parabèl·liques.

La despesa militar va tenir moments àlgids en els darrers cinquanta anys, sobretot durant la denominada "guerra freda", període en què va arribar a significar un 6% del PIB. La crida a l'ordre del govern Biden per als socis de l'OTAN és que s'incrementi i tingui una mitjana del 2%.

A l'Estat espanyol els successius governs des de la "transacció-transició" han amagat bona part de les despeses de "defensa/atac", cosa habitual en la cultura trilera dominant.

Analistes independents, com el Centre Delàs d'Estudis per la Pau, estimen que la despesa total arriba a l'1,8% del PIB. Això vol dir que cada dia l'Estat dedica 62 milions d'euros a aquesta partida.

Una de les decisions de la cimera militar és que la "força de resposta" de l'OTAN al continent sumi 300.000 soldats, cent mil nord-americans. Tot això cal finançar-ho, cosa que suposa reassignar la despesa en detriment de les partides socials.

És evident que per a l'OTAN l'amenaça a curt termini és la Federació Russa, però a mitjà-llarg és la República Popular de la Xina. En aquest joc de paraules Rússia amenaça i la Xina desafia. Per això declaren sense embuts que "les ambicions declarades i les polítiques coercitives de la República Popular de la Xina desafien els nostres interessos, seguretat i valors", per continuar més endavant que "La Xina busca controlar sectors tecnològics i industrials clau, infraestructures crítiques, materials estratègics i cadenes de subministrament". El que crida l'atenció és que tot això ho manifesti una organització militar i no política. És com si el Pentàgon i les agències nord-americanes de seguretat haguessin pres el comandament. Que probablement és així.

El govern de la República Popular de la Xina s'ho pren amb molta tranquil·litat. No els ha agradat que hagin convidat a la cimera euroatlàntica els governs del Japó i Corea del Sud, amb la pretensió vetllada d'estendre els dominis de l'OTAN al Pacífic. De fet, no era necessari, ja que els Estats Units compta amb bases militars a tots dos països des de fa molt de temps. La Xina sap que cap país al món té capacitat per imposar-li sancions econòmiques, tret que aposti per la seva pròpia autodestrucció.

Tampoc ha tingut sentit que la invitació a la cimera s'hagi estès als caps de govern d'Austràlia i Nova Zelanda, països també allunyats de l'eix atlàntic, tret que es pretengui implicar els principals països de bloc anglosaxó en una

hipotètica “guerra global”.

En el pla polític qui ha tret partit de la reunió ha estat el líder turc Erdogan, que ha jugat amb el possible veto a l'adhesió dels escandinaus basant-se en unes suposades vinculacions d'aquests països amb grups terroristes kurds, i al final ha cedit a canvi del lliurament per part dels Estats Units de la nova tecnologia dels avions de combat F-16, cosa que li permetrà actualitzar la flota de 245 unitats. Per situar-nos podem afegir que el preu d'un F-16 varia entre 12 i 40 milions de dòlars i que és un dels productes estrella de la líder mundial en fabricació d'armament Lockheed-Martin.

Pel que fa a la guerra d'Ucraïna, que sembla que ha estat el punt d'inflexió, no tot és com ens serveixen els mitjans d'informació occidentals. Diu Tarik Alí, reconegut analista i editor de New Left Review: “Quant a Rússia, es tractava d'idear una provocació, optar per l'expansió de l'OTAN, trencar totes les negociacions serioses amb els russos conduents a la conclusió d'algun tipus d'acord. El resultat últim és la guerra d'Ucraïna. Podem culpar Putin i tots culpem Putin, no és una cosa difícil de fer, però no es pot afirmar que sigui responsabilitat exclusiva de Putin”.

Menystenint els consells de l'antiga guilla Henry Kissinger –que com a secretari d'estat va ser capaç d'obrir les relacions entre la Xina i els Estats Units el 1972, propiciades en una trobada històrica entre Nixon i Mao– l'actual govern americà ha continuat apostant per la guerra. Kissinger va suggerir que Ucraïna hauria de cedir a Rússia part del seu territori (el de cultura majoritàriament russa) i prendre una posició de país neutral, com ara Àustria i Finlàndia després de la II Guerra Mundial.

Per a la població del món en general, tota aquesta bel·licositat ha produït i produirà efectes directes sobre la seva qualitat de vida. Entre els quals cal destacar la reformulació dels costos de l'energia, l'escassetat de

productes alimentaris bàsics, el tret de la inflació i el seu impacte sobre els salaris, la dificultat per proveir-se de certes matèries per raons logístiques, la pèrdua d'activitat econòmica i de llocs de treball pel tancament d'empreses, mal govern de la crisi climàtica, tensions ètniques més agudes, etc.

Tot això es podria haver evitat si el món estigués regit per gent mínimament capaç, al marge del seu credo ideològic de fons. No són moments per a la lírica. Els *chichiribailas* de torn (els Sánchez, Núñez Feijóo, Biden, Johnson, Trudeau, etc.) seran escombrats pels mascles alfa, ben representats a l'esdeveniment pel lleugerament restrenyit secretari general de l'OTAN Jens Stoltenberg.

Per als no avesats, un *chichiribaila* és un paio al qual ningú no fa cas per la seva inconsistència, un paio capaç de servir en el sopar oficial de l'OTAN una "amanida russa" i disfressar-la com una "amanida tradicional".

Malament rai.